

Abstrakt

Diplomová práce pojednává o tématu nabytí od neoprávněného, představující výjimku z římskoprávní zásady *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet*, tedy, že nikdo nemůže na jiného převést více práv, než sám má. Nabytí od neoprávněného je jedním z originárních způsobů nabytí vlastnického práva, jímž je významně zasahováno do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek. Z toho důvodu je nezbytné podrobovat zákonnou úpravu nabytí od neoprávněného bližšímu a kritickému zkoumání a hodnocení, zda po bezmála šesti letech od rekonstrukce soukromého práva v České republice vyhovuje evropským standardům zákonných úprav nabytí od neoprávněného a výtkám, které byly směřovány vůči předchozí právní úpravě. Diplomová práce předkládá čtenáři ve svých pěti kapitolách obecné pojednání o povaze věcných práv a vlastnického práva, ucelený výklad o historickoprávních východiscích nabytí od neoprávněného, důkladnou analýzu platné právní úpravy nabytí od neoprávněného, včetně vlivů zejména rakouské, ale i německé právní úpravy a judikatury, zhodnocení platné právní úpravy s poukázáním na některé její nedostatky a úvahy *de lege ferenda*. V závěru se diplomová práce věnuje stručnému popisu rakouské právní úpravy nabytí od neoprávněného a její komparaci s českou právní úpravou.